

Παντρεύτηκα τον θάνατο

Και το καλό βαρέθηκα
και το πάντα το κουράστηκα
και τον Χριστό σιχάθηκα
άνοστο πιάτο ανάλατο
πικάντικο καθόλου
ένας ακόμα μέρμηγκας
σε μια σειρά μεγάλη
δίχως αρχή και τελειωμό
στο χρόνο και στο χώρο
τα πάθη τα ανθρώπινα
παρότι άνθρωπος, να αρνούμαι
σε νόμους που φτιάξαν άνθρωποι
το θεικό να αναγνωρίζω
εγώ βαρέθηκα.
Και το καλό και το πάντα και τον Χριστό
σε μια στιγμή τα σκότωσα
παντρεύτηκα τον θάνατο
άφησα τη ζωή μου.

Δεν ήταν προδότης ο Ιούδας
φονιάς νομίζω ήτανε
δεν το 'κανε – όπως λεν – για χρήματα
και ταπεινά οφέλη
φονιάς νομίζω έγινε
γιατί άλλο δε μπορούσε
να ακούει να του μιλούν για το φως
και φως να μην τον βλέπει
πνίγηκε στην ελπίδα του
δεν άντεξε η ύπαρξή του
σε μια στιγμή τα πάντα γκρέμισε
άφησε την ψυχή του.
Να δραπετεύσει ήθελε
για πού χωρίς να ξέρει
κι αν τα λευκά του τα φτερά
αργούσαν να φυτρώσουν
ας είναι, με μαύρα πέταξε
όλα για να τελειώσουν
να τελειώσει μια ζωή
δίχως εδώ και τώρα
να τελειώσει μια ψυχή
να ζει φυλακισμένη.

Έτσι κι εγώ δεν άντεξα
τα μάτια να μην κλείσω
σε μια στιγμή απάτησα
μίας ζωής ελπίδα
σε μια στιγμή κατάμαυρη
σε μια στιγμή τον είδα
στεκόταν μπρος μου άσχημος
ο θάνατος
με θηλυκή την όψη.
Μα ήθελα την αλλαγή
πικρή κι ας ήταν ακόμη
να ζήσω δεν κινήθηκα
κίνησα προς εκείνον
κι ήτανε κρύο το άγγιγμα
κι ήταν κενά τα μάτια του
ψυχή δεν κατοικούσε
κι ήταν ξινά τα χείλη του
σαν τον φίλησα στο στόμα.
Μα τη μανία μου ξύπνησε
πίκρες, χαρές να παραδώσω
όλα να τα τελειώσω
και στη διχάλα των ποδιών με ορμή
η απόγνωση με πήγε
κι έχυσα μέσα την ψυχή
και τη ζωή μου όλη
σε μια στιγμή...
παντρεύτηκα τον θάνατο
ζευγάρωσα μαζί του.